

[Pürschel.]

Lad os nu sige, at Ministeren gennemfører Loven og sætter en Takst af $\frac{1}{4}$ pCt. og saa siger: Jurisdiktionsgrænserne skal ikke respekteres. Saa vil det sige, at Københavns Amts Nordre og Søndre Birk og Frederiksberg Birk bliver billige Skrivestuer for Storkøbenhavn, og det vil sige, at der derud vil gaa en Strøm af Folk, der ønsker at faa ordnet deres Ejendomshandler. Det kan de gøre meget nemt, for bare de kan Matrikelnummeret paa deres Ejendom, kan de gaa op og forlange en Panteattest — de behøver ikke en Gang at gaa ind og se efter i Skøde- og Panteregistret, de kan bare skrive efter denne Panteattest — og med den kan de saa gaa ud paa Nordre Birk og ganske simpelt sige: Nu skal Peter købe denne Ejendom af mig, det vil De nok være saa venlig at skrive. Det vil jo sige, at disse Dommerembeder i Nærheden af København ganske og aldeles forandrer Karakter. Man vil kunne risikere en Oversvømmelse paa disse Kontorer derude, som de hverken pladsmæssigt eller personalemæssigt er indrettet paa at tage.

Op saa kommer man jo til det Spørgsmaal, om disse Embedsmænd nu er pligtige at udføre dette Arbejde. Her maa man vel erindre, at der haves et Fortilfælde, hvor Justitsministeriet trak om ikke det korteste saa dog et temmelig kort Straa i Forhold til en Dommer ude paa Frederiksberg, som modsatte sig en Ordning ved kgl. Anordning, en Omfordeling af Embedsmændenes Forretninger derude. Denne Sag er jo afgjort ved en Højesteretsdom, som findes gengivet i Domssamlingerne, og som er kommenteret i Tidsskrift for Retsvidenskab i 1925. Denne Dom slaar jo fast, at en Dommer vel maa finde sig i visse Omlægninger af Forretningerne, men at forandre Embedets Karakter og Omfang, saaledes som det her sker, er ikke tilladeligt, det behøver Dommeren ikke at finde sig i i Kraft af den særlige grundlovsmæssige Stilling, han har. Nu kan man naturligvis sige, at det var en Anordning, der dér var Tale om, og her er Tale om en Lov. Selvfølgelig er Loven stærk, men over Loven er jo Grundloven, og derfor er der her et Spørgsmaal, det er et Spørgsmaal, som jeg ikke har tænkt her at tage bestemt Stilling til, dertil har Tiden været for kort, men jeg gør opmærksom paa dette Forhold, og jeg siger, at dette Forhold kunde vel opfordre til at overveje denne Lov endnu en Gang. Det finder den højtærede Minister altsaa ikke, han mener, at Sagen er gennemdrøftet. Jeg har ganske vist aldrig hørt dette Moment blive nævnt, men

Sagen er altsaa gennemdrøftet. Nu kunde man naturligvis sige, at det er helt uden Mening at nævne dette, men deroverfor vil jeg gerne sætte den Udtalelse, som Tidsskrift for Retsvidenskab knytter til denne Dom:

„En vis Omlægning af et Dommerembede maa kunne foregaa, naar den ikke gør Embedet til et væsentlig andet og byrdefuldere. Eksempelvis kan fremhæves, at hvis Loven ophævede de særlige Husdyrvoldgiftsretter og atter henlagde disse Sager til de almindelige Domstole, vilde ingen Dommer kunne nægte at overtage de paagældende Sager“ — nej, det er ganske klart — „medens Dommeren omvendt ikke kunde være pligtig at overtage administrative Forretninger til Lettelse af Politimesteren.“

Altsaa, Tidsskrift for Retsvidenskab siger med hele den Autoritet, der er knyttet til dette ansete Tidsskrift, at en Overførelse af administrative Forretninger fra Politimester til Dommer vil en Dommer kunne modsætte sig. Men at gøre rent privatøkonomiske Forretninger til administrative Forretninger og saa paalægge Dommerne dem, det mener man altsaa at kunne gøre med en rask Gestus. Jeg tror ikke, at det er klogt at gøre dette uden at have overvejet det og og drøftet det nøje igennem.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om Formuleringen af § 4. Denne Formulering var jo den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, saa overordentlig tilfreds med. Der var her skabt, som han sagde, et klart Kriterium. Ogsaa dette ærede Medlem har været Genstand for en vis Udvikling, thi han har været Medlem af det staaende Retsplejeudvalg, der i sin Tid fandt netop dette Kriterium ganske uegnet til at danne Grundlag for en Praksis. Ja, saaledes kan man blive klogere, alt som Aarene gaar, det er der ikke noget at sige til, men det kan ikke nægtes, at en Svingning fra det ene Standpunkt til det diametralt modsatte i Løbet af faa Aar, uden at noget nyt Moment er kommet til, i nogen Grad forringer Vægten af den Udtalelse, som man fremsætter til Fordel for det sidste Standpunkt. Man har altsaa fundet, at dette er et fortrinligt, klart Kriterium; dog har man fundet det nødvendigt at forklare det lidt nærmere — mere fortrinligt er det ikke —, og dette gør man i Betænkningen. Vel ønskede man fra Partiet Venstres Side at faa dette med i Loven, men det kunde ikke lade sig gøre, thi man havde travlt, man vovede ikke